

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **AUTOCENTRUM VOCHOZKA spol. s r.o.**, IČO: 63910616
se sídlem Třebošická 261, Janov, 435 42 Litvínov
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Hemelíkem, CSc.
se sídlem Lipanská 331/7, 251 01 Říčany

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2017 č.j. 89368/ENV/2016,
1638/510/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Českých Budějovicích ze dne 6.12.2016 č.j. ČIŽP/42/OOH/SR01/1609478.003/ 16/CSL, jímž byla žalobkyni dle § 66 odst. 4 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) uložena pokuta ve výši 65 000 Kč za správní delikty podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech za porušení povinností podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech ve spojení s § 37c odst. 1 písm. a) a § 37b odst. 1 písm. j) téhož zákona, dále podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona za o odpadech porušení povinností podle § 12 odst. 2 téhož zákona, podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

za porušení povinnosti podle § 13 odst. 3 téhož zákona a podle § 66 odst. 5 písm. c) zákona o odpadech za porušení povinnosti podle § 13 odst. 2 téhož zákona.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně provedl dne 7. 7. 2016 u žalobkyně, která je provozovatelkou zařízení k využívání odpadů (předúpravě autovraků formou demontážních operací), předem ohlášenou kontrolu. Při kontrole bylo mj. zjištěno, že informační tabule, kterou bylo zařízení označeno, neobsahovala všechny náležitosti podle požadavků provozního řádu, na zpevněné ploše před dílnou byly 4 autovraky kategorie nebezpečný a na nezpevněné ploše byly soustřeďovány autovraky, a to i položené na sobě. Nebyl předložen provozní deník ani evidence opětovně použitých dílů. Shromažďovací prostředky nebezpečných odpadů byly označeny a vybaveny identifikačními listy nebezpečného odpadu, avšak nikoliv v souladu s předpisy platnými od 1. 6. 2016. Na pozemku ve vlastnictví pana Vochozky a jeho manželky, který leží mimo provozovnu, zjistil správní orgán I. stupně odpady z rozebírání autovraků (autosedačky, plasty, karoserie autovraků, karavan), vše prorostlé vegetací. Fotodokumentace byla pořízena z veřejně přístupných prostranství. Žalobkyni bylo uloženo předložit vyjmenované doklady, které při kontrole neměla k dispozici.
3. Žalovaný dále konstatoval, že po předložení požadovaných dokladů sepsal správní orgán I. stupně dne 27. 7. 2016 protokol o kontrole č.j. ČIŽP/42/OOH/1609478.003/16/CSL (dále též jen „protokol o kontrole“), který navazoval na dílčí protokol sepsaný při kontrole. Byly v něm popsány autovraky zjištěné při kontrole v zařízení žalobkyně a zjištění učiněná po kontrole předložených dokladů. Správní orgán I. stupně mimo jiné do protokolu o kontrole zapsal, že pozemek parc. č. 900/8 v k.ú. Břilice, na němž žalobkyně shromažďovala části autovraků, není součástí zařízení, a že fotodokumentace autovraku registrační značky x převzatého dne 24. 6. 2016, autovraku registrační značky x převzatého dne 18. 3. 2016 a autovraku registrační značky CBU 2876 převzatého dne 14. 3. 2016 nebyly pořízeny v zařízení. Dne 6. 12. 2016 pak vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni. Proti němu podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že:
 - výše pokuty nebyla stanovena přezkoumatelným způsobem, neboť z rozhodnutí není patrné, jak správní orgán I. stupně pokutu stanovil; a jakou váhu měly dílčí správní delikty;
 - z rozhodnutí není patrné, že správní orgán I. stupně zkoumal závažnost ohrožení životního prostředí, popř. míru jeho poškození. Z toho žalobkyně dovozuje, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 67 odst. 2 zákona o odpadech, a jednalo se tak o nesprávný úřední postup;
 - informační tabule je umístěna, jak ukládá provozní řád zařízení. V době kontroly nebyla čitelná z důvodu poškození vlivem povětrnostních podmínek. Žalobkyně obnovu čitelnosti tabule provádí a bude provádět tak, jak to činila doposud;
 - nakládání s autovraky kategorie nebezpečný není v provozním řádu omezeno ani zmíněno, provozní řád nezakazuje shromažďovat autovraky kategorie nebezpečný mimo halu zařízení;
 - správní orgán I. stupně nezkoumal, zda se v případě ostříkovačů nalezených v autovracích umístěných na jiných autovracích nejednalo o kapaliny nutné pro opětovně použité příslušné části;
 - pochybnosti správního orgánu I. stupně ve vztahu k pořizování fotodokumentace stavu přijímaných autovraků jsou subjektivní, nepodložené žádnými důkazy;

- provozní řád ani souhlas krajského úřadu nevymezují pozemky, které jsou součástí zařízení, proto nedošlo k porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech.
4. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně provozuje zařízení k předúpravě autovraků formou demontážních operací na provozovně umístěné na adrese Brilice 270, a to na základě rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje č.j. KUJCK 30115/2013/OZZL ze dne 4. 6. 2013, kterým jí byl udělen souhlas podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozování zařízení k využívání odpadů (dále jen „souhlas“), jehož nedílnou součástí je provozní řád zařízení. Dále se žalovaný vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám. K námitce ohledně výše pokuty uvedl, že správní orgán při jejím stanovení podle § 67 odst. 1 zákona o odpadech přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popř. k míře jeho poškození. Správní orgán I. stupně udělil žalobkyni za sbíhající správní delikty, jichž se dopustila, pokutu za správní delikt, který vyhodnotil jako nejzávažnější, tedy za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, a to ve výši 65.000 Kč. Přihlédl přitom i k závažnosti ostatních správních deliktů, jichž se žalobkyně prokazatelně dopustila. Žalovaný dále konstatoval, že uloženou pokutu považuje za přiměřenou a řádně odůvodněnou a zcela se ztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně, který při stanovení výše pokuty použil v souladu s rozhodovací praxí správních soudů zásadu absorpce, kdy méně závažné porušení je absorbováno tím závažnějším a pokuta se uloží pouze za nejpřísněji postižitelný správní delikt. K méně nebo stejně závažným pochybením se pak přihlédne jako k přitěžujícím okolnostem. Uložená pokuta v takovém případě není součtem jednotlivých pokut.
5. Námitku žalobkyně, že správní orgán I. stupně nezkoumal závažnost ohrožení životního prostředí, popřípadě míru jeho poškození, žalovaný označil za neoprávněnou, přičemž poukázal na to, že správní orgán I. stupně na straně 8 a 9 svého rozhodnutí uvedl, že nebylo zjištěno poškození životního prostředí a popsal, v čem spočívalo ohrožení životního prostředí, a to u všech správních deliktů, jejichž spáchání bylo žalobkyni prokázáno. Provedené hodnocení závažnosti správních deliktů považuje žalovaný za dostatečné.
6. K námitce ohledně umístění informační tabule a čitelnosti údajů na ní uvedených žalovaný uvedl, že pro posouzení, zda byl spáchán správní delikt, je důležité to, zda požadované údaje byly na tabuli v době kontroly. Pokud žalobkyně údaje o povolujícím orgánu zapisovala na informační tabuli jiným způsobem než ostatní údaje, které zůstaly čitelné i přes povětrnostní vlivy, pak bylo její povinností tyto údaje obnovovat tak často, aby byly stále čitelné. Není dostačující jejich „pravidelné“ obnovování. Bylo prokázáno, že v době kontroly údaje o povolujícím orgánu na informační tabuli uvedeny nebyly, čím žalobkyně porušila povinnost podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, tedy povinnost provozovat zařízení v souladu se schváleným provozním řádem.
7. K argumentaci žalobkyně, že nakládání s autovraky kategorie nebezpečný není v provozním řádu omezeno ani zmíněno, tedy že provozní řád nezakazuje shromažďovat autovraky kategorie nebezpečný mimo halu zařízení, žalovaný uvedl, že se žalobkyní souhlasí v tom, že zákon definuje pouze pojem autovrak a definice autovraku kategorie nebezpečný odpad v něm uvedena není. Autovrak je však pouze speciálním druhem odpadu, který může být buďto odpadem kategorie ostatní, nebo nebezpečným odpadem, pokud naplní definici podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Ve schváleném provozním řádu zařízení na straně 4 je uvedeno, že autovraky s provozními náplněmi, tedy autovraky kategorie nebezpečný, budou umístěny v hale určené ke zpracování autovraků a v co nejkratší době zpracovány. Schválený provozní řád zařízení takto upravuje způsob

nakládání s autovraky kategorie nebezpečný, když stanoví, že žalobkyně může nakládat s autovraky kategorie nebezpečný pouze v hale zařízení. Nakládání s nimi kdekoli mimo prostor haly je v rozporu s provozním řádem, a je proto nezákonné. Protože žalobkyně umístila čtyři autovraky kategorie nebezpečný popsané v protokolu i v prvostupňovém rozhodnutí na zpevněné ploše před dílnou a tři autovraky kategorie nebezpečný na nezpevněné venkovní ploše zařízení, postupovala v rozporu s provozním řádem, a porušila tak povinnost podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech.

8. Co se týče odvolací námitky, že správní orgán I. stupně nezkoumal, zda se v případě ostříkovačů nalezených v autovracích umístěných na jiných autovracích nejednalo o kapaliny nutné pro opětovně použité příslušné části, žalovaný uvedl, že schválený provozní řád na straně 4 stanoví, že autovraky nesmí být vrstveny na sebe, pokud nejsou umístěny ve stojanech. Ze znění provozního řádu tak, jak byl schválen krajským úřadem, vyplývá, že v hale zařízení nesmí být na sebe vrstveny autovraky (pokud nejsou umístěny ve stojanech) bez ohledu na to, zda obsahují provozní kapaliny či nikoliv. Pro posouzení toho, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu, proto není důležité, zda autovrak umístěný na jiném autovraku obsahoval opětovně použitelnou část, nebo část, kterou již nelze využít. Pro doplnění žalovaný odkázal na bod 2.2.2.1 přílohy č. 2 k vyhlášce Ministerstva životního prostředí č. 352/2008 Sb., který stanoví, že při zpracování musí být z vybraných autovraků odstraněny přednostně provozní náplně (palivo, motorový a převodový olej, oleje z rozvodovky, oleje z hydrauliky, chladicí kapaliny, nemrznoucí směsi, brzdové kapaliny, náplně klimatizačního systému) a jakékoliv další kapaliny obsažené ve vybraném autovraku, pokud nebudou nutné pro opětovné použití příslušných částí. Tato formulace umožňuje zpracovatelům autovraků, aby přednostně nevypouštěli některé kapaliny, pokud jsou součástí opětovně použitelných částí. Pokud však ve zpracovávaném autovraku zůstane nějaká provozní kapalina, která je součástí dále využitelné části autovraku, pak tento autovrak nesmí být v souladu se zněním bodu 2.1.4 téže přílohy skladován na sobě, neboť to je povoleno pouze za předpokladu, že již neobsahuje provozní náplně a další nebezpečné látky. Žalobkyně skladovala v hale zařízení v rozporu s provozním řádem autovrak s obsahem provozní kapaliny na jiném autovraku, čímž porušila § 19 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Provozovatelé zařízení k využívání odpadů jsou povinni plnit povinnosti podle § 19 zákona o odpadech, přičemž dle § 19 odst. 1 písm. a) jsou povinni provozovat zařízení v souladu s provozním řádem. Na zpracovatele autovraků, tj. na provozovatele zařízení, kteří nakládají s vybranými výrobky ve smyslu § 25 odst. 1 písm. g), jsou kladeny zvláštní povinnosti, které jsou stanoveny v § 37 c) odst. 1 zákona o odpadech a jejichž neplnění je trestáno nejvyšší zákonem stanovenou sazbou. Žalobkyně porušila povinnost podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, tj. jednu z povinností zpracovatele autovraků, čímž současně porušila také povinnost podle § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, a dopustila se tak správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. f) tohoto zákona
9. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal též s ostatními odvolacími námitkami žalobkyně; žádnou z nich neshledal opodstatněnou.
10. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítla, že napadeným rozhodnutím byla porušena její práva vyplývající z živnostenského oprávnění, neboť tvrzená porušení právních předpisů nebyla takové intenzity, aby bylo důvodné uložení sankce ve výši 65 000 Kč. Žalovaný v odvolacím řízení nepřihlédl k jejím námitkám a všechny zamítl, a to i ty, které byly dle přesvědčení žalobkyně porušením, které nemůže

zakládat právo správního orgánu k uložení sankce. Žalobkyně především namítala, že nakládání s autovraky, které bylo správním orgánem I. stupně označeno za nebezpečné, nemělo uvedené parametry, protože provozní řád nezakazoval autovraky skladovat mimo halu. Zákon definuje pojem „autovrak“ a jedná se o určitý druh odpadu, ten však není zcela jednoznačným nebezpečným odpadem.

11. Žalobkyně dále namítla nesprávnost rozhodnutí v části týkající se informační tabule. Má za to, že prokázala, že informační tabule požadované údaje obsahovala, avšak nebyla dobře čitelná, což bylo způsobeno jejím poškozením vlivem povětrnostních podmínek. Podle žalobkyně tedy stačilo, aby jí bylo uloženo informační tabuli zrenovovat.
12. Následně žalobkyně odkázala na § 66 odst. 4 zákona o odpadech a uvedla, že mezní hranice sankce je stanovena na 50 milionů korun z toho důvodu, aby subjekty, které výrazně a škodlivě porušují předpisy o životním prostředí, mohly být razantně postihnuty. V případě žalobkyně je však možno udělenou sankci ve výši 65 000 Kč považovat za nepřiměřenou, a to ačkoliv byla udělena při spodní hranici zákonného rozmezí. Pokuta by měla být preventivní a výchovná, nikoliv likvidační. Žalobkyně si je vědoma toho, že v některých případech jednala tak, že v jejím jednání bylo možno spatřovat naplnění podmínek pro správní delikt. V této souvislosti odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008 – 133 týkající se hledisek rozhodných pro stanovení výše pokuty a uvedla, že je společností s ručením omezeným, jejíž veškeré činnosti vykonává její jednatel. Příjmy, kterých žalobkyně dosahuje, jí sotva umožňují umožňují udržet společnost v chodu. S ohledem na majetkové poměry by uložená pokuta mohla představovat takovou zátěž pro podnikání žalobkyně, že by měla až likvidační charakter.
13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitce, že nakládání s autovraky, které bylo správním orgánem označeno za nebezpečné, nemá tyto parametry, uvedl, že v napadeném rozhodnutí přisvědčil žalobkyni v tom, že zákon pojem autovrak kategorie nebezpečný nedefinuje, avšak kategorie autovraku, jehož definice je v zákoně uvedena, se určí podle toho, zda autovrak obsahuje nebezpečné látky, tedy zda naplní definici nebezpečného odpadu dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Dle provozního řádu byla žalobkyně povinna autovraky kategorie nebezpečný, tj. autovraky s provozními náplněmi, umísťovat v hale určené ke zpracování autovraků. Nakládání s autovraky uvedené kategorie bylo omezeno pouze na halu určenou k danému účelu. K žalobní námitce stran informační tabule a její čitelnosti žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že mu není zřejmé, jakým způsobem žalobkyně „jednoznačně“ prokázala, že údaje o povolujícím orgánu na tabuli byly, když v průběhu správního řízení nepředložila žádný důkaz a fotodokumentace pořízená správním orgánem I. stupně při kontrole svědčí o opaku. K námitce žalobkyně o likvidační povaze udělené sankce pak žalovaný konstatoval, že dospěl závěru, že pokuta uložená žalobkyni správním orgánem I. stupně je přiměřená. Žalobkyně se dopustila mnoha správních deliktů, z nichž některé se týkaly nezákonného fyzického nakládání s nebezpečnými odpady a byly u žalobkyně zjištěny opakovaně. Pokuta byla uložena v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně v průběhu správního řízení likvidační charakter pokuty nenamítala, ani nepředložila doklady, které by o likvidačním charakteru pokuty svědčily. S ohledem na výši pokuty, která byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby, a ke skutečnosti, že žalobkyně je společností s ručením omezeným podnikající v oblasti nakládání s autovraky, nebylo zřejmé, že uložená pokuta by mohla mít likvidační charakter. Žalovaný neměl žádný podklad pro hodnocení likvidačního

charakteru pokuty, neboť ve veřejném rejstříku a sbírce listin byla naposledy založena účetní závěrka žalobkyně za rok 2006.

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
15. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí nebezpečným odpadem odpad vykazující jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze přímo použitelného předpisu Evropské unie o nebezpečných vlastnostech odpadů.
16. Podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.
17. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
18. Podle § 25 písm. a) zákona o odpadech pro účely tohoto zákona se autovrakem rozumí každé úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí (dále jen "vozidlo") a stalo se odpadem podle § 3.
19. Podle § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech zpracovatel autovraků je povinen plnit povinnosti podle § 14 odst. 1 a § 19.
20. Podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která neplní povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté.
21. Úvodní obecná námitka, v níž žalobkyně tvrdila, že žalovaný nepřihlédl k jejím námitkám a všechny je zamítl, sama o sobě neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. nedokládá nezákonnost postupu žalovaného při posouzení jednotlivých odvolacích námitek žalobkyně. Na tomto místě soud považuje za nutné uvést, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Žalobce je tedy povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a

posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se náležitě zabýval všemi v odvolání vznesenými námitkami a přezkoumatelným způsobem je vypořádal. Žalobkyně v žalobě nebrojí proti posouzení všech jejích odvolacích námitek ze strany žalovaného, ale namítá nesprávnost posouzení pouze některých z nich. S ohledem na shora zmíněnou dispoziční zásadu není soud oprávněn přezkoumávat zákonnost závěrů žalovaného vztahujících se k těm odvolacím námitkám, které žalobkyně v žalobě konkrétními žalobními body nenapadla.
23. Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobkyně, že nakládání s autovraky, které správní orgán označil za nebezpečné, nemělo tvrzené parametry, když provozní řád zařízení nezakazoval skladovat autovraky mimo halu a ze zákona neplyne, že by autovrak byl nebezpečným odpadem. Jak přílehavě uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, definice „autovraku kategorie nebezpečný“ v zákoně skutečně obsažena není. Tato skutečnost ovšem nevylučuje, aby autovrak byl nebezpečným odpadem. Autovrak je podle zákona o odpadech druhem odpadu definovaným v § 25 písm. a), přičemž nebezpečným odpadem je tehdy, splňuje-li podmínky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, tedy jedná-li se o odpad „*vykazující jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze přímo použitelného předpisu Evropské unie o nebezpečných vlastnostech odpadů*“. Uvedené ustanovení odkazuje na Nařízení Komise (EU) č. 1357/2014 ze dne 18. prosince 2014, kterým se nahrazuje příloha III směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic Text s významem pro EHP, přičemž v uvedené příloze jsou vyjmenovány vlastnosti, které činí odpad nebezpečným a kterými jsou příkladmo následující vlastnosti odpadu: výbušné, oxidující, hořlavé, dráždivé, karcinogenní, způsobující toxicitu a další. Mezi nebezpečný odpad je tedy nutno zařadit také autovrak obsahující provozní náplně a olovený akumulátor, tak jako tomu bylo v případě jednoho z autovraků umístěných na pozemcích žalobkyně, které bezesporu výše uvedené vlastnosti mají, minimálně co se týče toxicity a v případě oloveného akumulátoru také vlastností karcinogenních. Soud se tedy plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že se v daném případě skutečně jednalo o autovraky naplňující zákonnou definici nebezpečného odpadu. V provozním řádu zařízení přitom je na straně 4 výslovně stanoveno, že „*Autovrak bude umístěn na určené místo v zařízení Autocentrum Vochozka spol. s r.o. s provozními náplněmi (kategorie „N“) budou umístěny v hale určené ke zpracování autovraků a v co nejkratší době zpracovány*“. Z provozního řádu žalobkyně tedy jednoznačně vyplývalo, že autovraky s provozními náplněmi, které jsou nebezpečným odpadem, mohou být umístěny toliko v hale ke zpracování autovraků, nikoliv před ní ani kdekoli jinde, jak se žalobkyně snažila tvrdit. V tomto směru tedy soud v závěrech žalovaného obsažených v napadeném rozhodnutí neshledal žádné pochybení.
24. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že uložení finanční sankce za chybějící údaje na informační tabuli bylo nedůvodné. Předně není pravdou, že žalobkyni byla uložena pokuta za chybějící údaje na informační tabuli. Žalobkyni byla uložena úhrnná sankce za všechna porušení zákona o odpadech uvedená ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to na základě zásady absorpce. Jedním ze sbíhajících se správních deliktů, za který byla žalobkyni úhrnná sankce uložena, byl správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech, jehož se žalobkyně dopustila tím, že ke dni kontroly (7.7.2016) nezajistila, aby informační tabule umístěná na vstupu do zařízení obsahovala

provozním řádem požadované údaje o orgánu, který vydal souhlasné rozhodnutí s provozováním zařízení a telefonní číslo na krajský úřad. Tímto jednáním žalobkyně porušila § 19 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Podle provozního řádu zařízení (bod 1.2.) má být před zařízením umístěna informační tabule s vyjmenovanými údaji, mj. s údajem o tom, že souhlas k provozu zařízení vydal Krajský úřad jihočeského kraje, České Budějovice, tel.: 386 720 111. Při kontrole však informační tabule tento údaj neobsahovala.

25. Tvzení žalobkyně, že ve správním řízení prokázala, že informační tabule obsahovala veškeré požadované údaje, avšak vlivem povětrnostních podmínek nebyla dobře čitelná, nemůže obstát. Žalobkyně uvedenou skutečnost ve správním řízení nijak neprokázala, naopak fotodokumentace pořízená správním orgánem I. stupně, která je součástí správního spisu, prokazuje opodstatněnost závěru správních orgánů obou stupňů o absenci výše zmíněného údaje na informační tabuli. Argumentace žalobkyně o poškození informační tabule vlivem povětrnostních podmínek nemůže obstát. Je věcí žalobkyně, jakým způsobem zajistí dostatečnou čitelnost informační tabule po celou dobu provozu předmětného zařízení, a to bez ohledu na povětrnostní podmínky. Poukaz žalobkyně na nepříznivé povětrnostní podmínky se navíc soudu jeví jako krajně nevěrohodný, a to s ohledem na skutečnost, že kromě údaje o povolujícím orgánu zůstaly všechny ostatní údaje na informační tabuli čitelné.
26. Ani poslední námitka žalobkyně o nepřiměřenosti uložené sankce a jejím likvidačním charakteru není důvodná. Žalobkyně v žalobě sama připustila, že z její strany došlo k porušení některých ustanovení zákona o odpadech; navíc většinu jí vytýkaných protiprávních jednání, v nichž správní orgán shledal naplnění skutkové podstaty správního deliktu, žádnou relevantní žalobní námitkou nezpochybnila. Na základě zjištěných porušení zákona byla žalobkyni za užití zásady absorpce uložena pokuta ve výši 65 000 Kč za nejprůšněji trestný sbíhající se správní delikt. Jak žalobkyně správně konstatovala, zákonné rozmezí umožňovalo správnímu orgánu uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Žalobkyni přitom byla uložena pokuta při samé spodní hranici zákonného rozmezí, která konkrétně odpovídala 0,13 % maximální výše sankce. Takovouto výši sankce jistě nelze považovat za nepřiměřenou, a to i s ohledem na skutečnost, že ze strany žalobkyně došlo k porušení vícero ustanovení zákona o odpadech. Nutno dodat, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí náležitě zabýval otázkou přiměřenosti uložené sankce, přičemž v souladu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech přihlédl k míře ohrožení životního prostředí vytýkanými správními delikty. Závěry, ke kterým v tomto směru dospěl (a na které žalovaný v napadeném rozhodnutí pro stručnost odkázal), žalobkyně žádnou relevantní žalobní námitkou nezpochybnila.
27. Problematikou toho, jakou výši pokuty lze považovat za likvidační, se Nejvyšší správní soud zabýval v žalobkynin odkazovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008 – 133, přičemž uvedl, že „(l)ikvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“. Tak tomu však v posuzovaném případě s ohledem na výši uložené pokuty zcela jistě nebylo. Žalobkyně navíc ve správním řízení svou finanční situaci nijak neprokázala, tedy nepředložila správním orgánům daňová přiznání, účetní

závěrky ani jiné listiny, na jejichž základě by mohly dospět k žalobkyní tvrzenému závěru o likvidačním charakteru pokuty. Uvedenou námitku tedy soud považuje za nedůvodnou, neboť nebyla vznesena ve správním řízení a nebyla relevantními důkazy podložena ani v řízení před soudem.

28. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008 – 133 Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že „(b)ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného § 68 odst. 4 trestního zákoníku.“. Jelikož byla žalobkyně co do uplatnění tvrzení o likvidačním charakteru uložené sankce ve správním řízení zcela pasivní a správnímu orgánu žádným způsobem neosvětlila své majetkové poměry, postupoval správní orgán v posuzovaném případě zcela v souladu s právě citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu.
29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil).
30. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.